

Удружење породица киднапованих и несталих лица
на Косову и Метохији

ЧАСОПИС „ОТЕТА ИСТИНА“ – БРОЈ 1, 31. август 2004.

ГЛАС ГЛАВНОГ И ОДГОВОРНОГ УРЕДНИКА

„Веома смо тужни што постоји разлог за издавање овог информативног часописа који ће излазити тромесечно. Зло које је задесило све нас и шестогодишња, за многе, безуспешна борба да сазнају шта је са њиховом отетом и несталом ближом или даљом родбином подстакла нас је да овим путем укажемо јавности на нашу несрећу, тугу и бол. Сва досадашња настојања да се поведе конкретна борба у решавању судбина киднапованих и несталих, видело се, нису дала видљиве резултате. На многа смо врата закуцали, много речи потрошили објашњавајући шта се десило на Косову и Метохији. Но, сем појединачних случајева проналажења земних остатака с времена на време, вести о осталим нетрагом несталих људи нема. Више од 1300 породица је унесрећено, јер је толико људи, жене и деце нестало. И управо смо зато и покренули овај часопис како би забележили све оно што је везано за велику трагедију киднапованих и несталих људи и њихових породица, али и нашег народа. Желимо да бар на овај начин остане писани траг, а вас драги пријатељи и сапатници, молимо да се активно укључите у припреми сваког броја и да својим писмима, дечијим радовима, сугестијама и осталим прилозима допринесете да квалитет ове новине буде све бољи.

Пишите нам, драги пријатељи, изложите свој проблем, потражите савет, а ми ћемо настојати да вам помогнемо. Пуно вас поздрављамо и желимо да пронађете живе и здраве ваше најмилије.

Завера ћутања онемогућава породицама да сазнају истину, а медији све мање простора посвећују овој несрећи којој су изложени углавном сиромашни људи, који немају пара ни за најосновније животне потребе.

Наш је циљ да се истина што пре открије. Ми ћемо објективно информисати о свему што се у овом домену чини и јачати сарадњу са свима који на било који начин могу да помогну.

ПИСМО МАЈКЕ ОТЕТОГ ИВАНА МАЈСТОРОВИЋА ОЛАРИ ОТУНУ (УНИЦЕФ)

Поштоване даме и господо,

Обраћам вам се у име свих родитеља Срба чија су деца киднапована, нестала и убијена за време и након сукоба на Косову (1998. – 2004.)

Пратећи ваше веб сајтове и презентације на Интернету са великим жаљењем смо констатовали да се о нашој трагедији или ништа не зна или се она намерно прећуткује. Животи наши – српске деце нису ништа мање вредни од живота било ког детета дуге националности, јер су сва деца иста и имају право на живот.

Права деце су угрожена јер се на српску децу на Косову и даље пуца, наша деца су покретне мете, не могу слободно да се крећу и иду у школу, не могу безбедно да се играју и одрасту на својој сопственој земљи. И даље постоје покушаји отмица. Због чега поштоване даме и господо? Да ли сте икада чули за спаљене српске бебе у Призрену, за спаљена дечија тела и њихових родитеља у Клички, за илегалне затворе на Косову и Албанији у којима су држана наша деца, за убиства српске деце у Гораждевцу, за силовања наших девојчица широм Косова? Докази постоје – њихова мртва тела и по неко преживело дете које уз тешке трауме може о томе посведочити.

Са жаљењем морамо да констатујемо, да се велики број отмица одиграо након доласка мировних снага УН-а и да смо ми и наше деца постали жртве верујући у заштиту и дате гаранције од стране УН-а.

ЧЕТИРИ ГОДИНЕ РАДА УДРУЖЕЊА КИДНАПОВАНИХ И НЕСТАЛИХ ЛИЦА НА КОСОВУ И МЕТОХИЈИ НЕВОЉА КАО СПОНА

Марта 2000. године настало је Удружење у нади да ће породице заједно лакше доћи до истине.

После вишемесечних појединачних, безуспешних покушаја да се пронађу људи који су киднаповани из својих кућа, радних места, болница, улица, аутомобила, породице отетих на просторима Космета оформиле су своје Удружење. Једини циљ ове невладине организације јесте истина. Жеља да се дође до истине о судбинама киднапованих чланова породица, да се кроз Удружење утиче на институције система државе, али и свих надлежних међународних организација да се убрза процес трагања за несталима и да он у најскоријем времену да одређене резултате - рекла је председник Верица Томановић.

Молбе чланова удружења и апел за помоћ упућиване су свима који су на било који начин могли да помогну, а то се чини и данас.

Страшна је трагедија задесила Косово и Метохију. Осим убистава, паљевина кућа, отимачине покретне и непокретне имовине албански терористи су брутално отимали људе, њихове неистомишљенике Србе, Црногорце, Муслимене, Горанце, Турке, Роме и Албанце који се нису слагали са рушилачким нагоном својих сународника.

Оно што најтеже пада породицама киднаповане деце, ученика, студената, инжињера, новинара, лекара, професора, припадника МУП-а и В.Ј. јесте неизвесност у којој живе, тако дуго живе у хиљаде непроспаваних ноћи и дан проведених у агонији и болу.

И након оволико протеклих година траје неверица, да је могуће да се деси да са површинског копа Белаћевац код Приштине нестане десет рудара /14.03.1998/, да у селима Ретимље и Оптеруша буду киднаповани житељи мушкарци који су 18. јула 1998. били у селу, да из Ђаковице нестане цела породица Шутаковић, у Приштини породица Секулић, Рајковић, Васић... и у сваком граду брачни пар, или мајка и син, отац и син, два брата и тд...

Та киднаповања, су након доласка мировних снага на Косово и Метохију, била заправо инструмент притиска на исељавање ради стварања етнички чистог албанског Косова. Егзодус Срба и неалбанаца праћен је стравичним злочинима. До сада је извршена ексхумација колико је и обдуковано 278 лица. Идентификовано је 106, а породицама предато 97 лица, укључујући и три тела која су нађена на Кошарама.

Оно што чланови Удружења захтевају од надлежних власти се може подвести под три услова. Први је да се отворе архиви, други да се именују киднапери и онај најбитнији да се реализује процес разрешења судбине свих отетих и несталих на Космету.

Породице очекују од међународне заједнице која је преузела бригу о функционисању Косова и Метохије у свим сегментима, а то значи и заштиту људских права и живота Срба и свих неалбанаца заједно са нашом државом и локалним албанским властима.

Крајње је време да се стриктно примени Женевска конвенција о људским правима, оним основним, а то су право на живот и слободу.

ПЕТИЦИЈА ЗА ОСЛОБОЂЕЊЕ „ИЛИ ЖИВОТ ИЛИ КОСТИ“

Народу и грађанима ове земље, Теби човече,

Удружење породица киднапованих и несталих лица на Косову и Метохији 1998-2001. године покрећу ову петицију као хуману акцију за расветљавање судбина отетих и несталих с нашег списка.

На овај начин обавештавамо и подсећамо оне који знају да наше породица од 1998. године до данас не знају тачну адресу својих најближих сродника који су отети од стране познатих особа, наоружаних и униформисаних Албанаца који себе називају ОВК, а који су након доласка мировних снага на простору Косова и Метохије легализовани у „КЗК“.

Народе, отети су многи од нас!

Грађани,. То су ваши суседи, познаници, пријатељи, помозите нам!

Човече, твој род је у логорима, немој више ћутати!

Земљо наша мала, где је велики град отетих!?

Још једном неуморно подсећамо међу отетима има малолетне деце, жена, старих и одраслих.

Поново не одустајемо питамо где су свештеници, професори, новинари, лекари, уметници, студенти, занатлије, ђаци, ратари и многи други?

Шта је са војницима и полицајцима?

Ако потпишете, учествујете у борби за истину на правди Бога отетих.

Кад потписујете, помислите да сте и ви могли бити отети.

Док су сви они отети, нико од нас није слободан.

Од ваших потписа правимо кључеве слободе за све.

Ако именујемо злочинце, одбранићемо невинне.

За оне који су у животу и буду враћени својим кућама и породицама опростићемо злочин.

За оне који су убијени не заборавимо никада, али пронађимо њихове кости јер доста је било незнатих гробова.

Ми трагамо за свима, значи, не само за Србима него и Муслиманима, Ромима, Турцима, Горанцима, Бугарима, Албанцима, Македонцима.

Помозите нам да истрајемо у вишенационалној, вишеконфесионалној, вишеетничкој даноноћној борби.

Нека правда стигне злочинце а ваш потпис буде оптужница.

Хоћемо истину о свему „Или живот или кости“.

Како ми за њима трагали, тако нама Бог помогао.

Захвални у име отетих и њихових права на слободу.

МАСАКРИРАНА ШЕСТОГОДИШЊА ДЕВОЈЧИЦА, АНА МЕЂУ АНЂЕЛИМА

Ана Такић, мали анђеоло, живела је само шест година. Тек је почела да разазнаје и спознаје свет, али је нажалост прерано упознала монструме, оне праве. Јер, којим именом назвати створења која могу невинно шестогодишње дете да муче, иживљавају се над њим, масакрирају га, секу му руке и све то са уживањем гледају. Гледали су и како се живот малог анђела гаси у највећим мукама. Она је била само мала девојчица, премала да препозна зло. Никада се до тада с њим није срела. И мали анђеоло је сада на небу. А да ли се некада њеним убицама јави ужасна слика њеног малог изнакаженог тела. Оно што нису успели, то је да јој раскомадају душу. Она је сада на небу са осталим анђелима чије су животе такође прекинули албански терористи 1999. године на најбестилнији начин.

БЕБА БАЧЕНА У ВАТРУ

Кућа запаљена, шестомесечна беба изгорела, а њена мајка киднапована, па убијена.

Дуго је тог јула 1999. године Драгана Младеновић из Призрена одолевала претњама и притисцима албанских цивила који су од ње захтевали да напусти своју кућу како би се они у њу уселили. Да је те претње, да ће је убити уколико се не повинује њиховим захтевима, озбиљно схватила, можда не би доживела до тада невиђену трагедију.

Била је упорна.

Свакодневно се препирала са до јучерашњим комшијама, бранила свој дом, али сила на супротној страни била је неупоредиво јача, суровија, злочиначка. Убрзо је пламен почео да обавија њен дом. Разуларена руља, која је постајала све бројнија, шчепала је њену шестомесечну бебу и бацила у разбукталу ватру која је куљала из куће. Драгану од тада нико није видео. Одведена је у непознатом правцу. Прича се да је убијена.

САОПШТЕЊЕ:

од 16. новембра 2000. па до 05.04.2004. године Удружење је према подацима о активностима одржало преко 170 састанака, протестних окупљања и других видова ангажовања.

Закључно са јуном 2004. ексхумирано је и обдуковано 278 тела. Извршена је идентификација у 104 случаја, а породицама је предато 91 тело. Поред ових, урађена је и идентификација три тела на Кошарама. Та су тела такође предата породицама.